

Evaluering Estland

Mellem d. 27. november og 1. december tog syv sultne pige og damejunior spillere og to coacher (mig selv og Mie Binnerup Jacobsen) afsted på en tur til Tallinn og Estonian Open. Neden kan I ta del af en evaluering af turen.

Selve stævnet

Dette er et nyt stævne der har overtaget navnet fra et tidligere stævne, som arrangeredes af en klub sammen med det estlandske forbund. Nu virker det som at noget er gået galt mellem de to, så forbundet stod for hele stævnet den her gang, hvilket betyder at det var i Tallinn (i stedet for Hapsalu), i en anden hal og med andre forudsætninger. Alt dette var, ifølge spillerne som spillet stævnet tidligere, en forandring til det bedre.

Det der var positivt med stævnet var at det var godt praktisk arrangeret. Hotellet var meget fint, maden overraskede stærkt positivt, transporterne var altid i tid og informationen tydelig. Hallen var også fin nok, med god belysning (undtagen den dag hvor de glemte at slå på fuldt lys de første par timer...), gode bord og okay bolde (DHS 40+ ***). Spilmæssigt var det positivt at man fik utroligt mange kampe, især hvis man spillede dame eller herre single. I de her rækkerne var alle kampe bedst af syv, og man spillede om alle placeringer, noget der gav i hvert fald seks kampe for alle spillere. I damejunior og pigerækken var det puljespil fulgt af direkte knockout. Holdturneringen spillede med tomandshold, med to singler og en afgørende double. Også i holdturneringen var der spil om alle placeringer, noget der totalt gav rigtigt mange kampe. Niveaueet var også godt tilpasset efter ”et dansk niveau”.

Der var dog nogle ting der var lidt mere negative:

- Vildledende indbydelse ift. hvor langt stævnet er, med rækker der kan afsluttes allerede første dagen hvis man ikke går videre fra puljen (pige og dame junior).
- Lodtrækninger som var lidt mærkelige: i herre junior spillede f.eks. otte svensker mod hinanden i første omgang af slutspillet, og i damejunior skiftede man plads på spillere i tre puljer uden at annoncere det til spillere eller trænere.
- Utroligt mange kampe direkte efter hinanden om fredagen for dem der spiller mere end en række – den der har lavet tidsprogrammet er åbenbart ikke bordtennisspiller selv. Jeg har arrangeret stævner selv, og det ville helt sikkert være muligt at fordele puljekampene over mere end en dag, eller i hvert fald med lidt længere pauser imellem.
- Mange af dommerne og andre volontører talte lille eller ikke nogen engelsk, noget der gjorde det svært når man faktisk havde et spørgsmål om f.eks. lodtrækningen.

Generelt vil jeg anbefale stævnet – der er stort tilbud af spillere og rækker hvor man kan både spille mod andre på samme niveau og blive lidt mere udfordret. Mange flere kampe for samme omkostning som et ”normalt” ITTF-stævne, hvor det ikke plejer at blive særligt mange kampe og modstanderne er meget gode.

Pigernes indsats – en roller coaster over fire dage

Et stævne som den her stiller store krav på både spillere og coacher – på fredagen spillede nogle 7-8 kampe, og mig og Mie coachede sammen 32 kampe under dagen. Dette er hårdt, og kan dermed gå ud over kvaliteten på kampene man spiller. Dog er det utroligt lærerigt at spille på den her måde, hvor man måske taber tre kampe i træk og alligevel skal spille videre. Spillerne får mulighed at lære meget om sig selv, og som træner får man et helt andet perspektiv på en spiller som man følger gennem 6-7 kampe hvor det går op og ned om hvert andet.

Derfor var det ikke særligt overraskende at det var lidt ”mental rutschebane” for i princippet alle pigerne i løbet af stævnet. Det var flere positive overraskelser i denne forbindelse i løbet af stævnet, men generelt var det så, at jo længer det gik, desto hårdere blev det mentalt at håndtere en del af kampsituationerne, og få det til at passe med mad, hvile, opvarmning osv. Noget man hørte flere gange som coach var kommentaren ”jeg spiller så dårligt”, både under og efter en kamp, selvom man vandt eller tabte. Heldigvis havde mange af pigerne kamera med, hvor man faktisk kan kigge på kampen bagefter og evaluere hvis man virkelig spillede ”så dårligt”, eller hvis modstanderen også gjorde det godt. Man kan ikke vejledes kun af resultaterne når man skal evaluere sin egen indsats!

Hvis vi går over til det mere tekniske og taktiske kan vi fastslå nogle ting:

1. De danske pigerne og damejuniorerne er langt efter flere af de andre landene når det gælder variation og kvalitet i egen serve. Det er simpelthen alt for få værktøj i værktøjskassen. Mange har kun en eller to server, som de spiller med samme placering og længde. Ovenpå det savner jeg lidt mere systematik i servespillet, noget der ligner en bevidsthed om hvad man vil bruge serveren til. Server jeg for at opsøge forhånd efter? Vil jeg gerne, at hun skal åbne så at jeg får loope igen? Her findes det meget at arbejde på.
2. Det var overraskende mange servefejl i flere af kampene – det føles som at flere af pigerne haster med at starte bolden og ikke rigtigt kommer til ro og fokuserer på hvad for en serve de skal lave. I stedet bare kaster man op bolden og håber på det bedste.
3. Klart relateret til foregående to punkter er, at det også mangles kvalitet i returspillet. Især lange server har pigerne svært at håndtere, og returnerne bliver ofte det samme: langt stik, også når det er uskru eller overskru i serveren. I åbent spil er det flere af pigerne der kan konkurrere okay med de andre, men det er meget svært at komme derhen hvis man ikke kommer videre fra serve og retur.
4. Mange åbninger der går ud eller i net, enligt min mening fordi at spillerne ofte ikke kommer i position til bolden. Og når man f.eks. åbner på underskru er det mange der ikke rigtigt rammer bolden tyndt og får skru – enten rammer man helt fladt eller så løfter man op bolden højt. Hvis man kigger på de bedre spillerne så er en ting helt åbenbar: de rammer 90% eller mere af sine åbninger, og har ofte styr på hvordan de skal komme til at åbne (jf. punkt 1 oven).
5. En ting som jeg snakkede med flere af spillerne om er, at taktik ofte betyder at man skal opsøge modstanderens svagheder og prøve at spille på dem. At spille ”mit eget spil” er ikke en taktik der virker i alle kampe – nogen gang spiller du måske mod nogen der kan lige at returnere din yndlingsserve, eller mod nogen der elsker at loope igen på en åbning med meget skru.

Er Danmark det land i Europa der er mest bange for at spille selv?

Noget både jeg og Mie talte om i løbet af den her tur er hvor uvillige mange af pigerne var at ændre noget når de spiller. Ofte har man en måde eller en bestemt opfattelse om hvordan man skal/kan spille, og uanset modstander så er det den gear man kører på. Dette var også noget som gik op for mig med drengespillerne der var med til Portugal J & C, et stævne hvor jeg brugte orden ”passiv” og ”tør” mere end jeg nogensinde har gjort tidligere.

I setpauserne er det mange af pigerne der er meget bevidste om hvad de borde lave, og hvad de laver forkert. ”Jeg åbner jo til hendes baghånd hele tiden”, ”jeg prikker når serveren kommer lang, jeg skal jo åbne selv”, ”jeg spiller alt diagonalt” – midlertidig var det meget frustration som pigerne rettede mod sig selve når de ikke turde at prøve noget nyt eller

anderledes, selvom de godt forstod at det de lavede ikke var effektivt. Men så når de kom ind til bordet så var det samme gamle igen – man faldt tilbage i rutinen, det der føles trygt men ikke var særligt effektivt ift. at vinde pointet. I stedet blev man ved at lave samme, og byggede på sin frustration for hver gang man gjorde det.

Jeg ved ikke hvorfor det er på den her måde, men efter at ha set det hos flere danske ungdomsspillere, både piger, damejunior og drenge, er jeg nødt til at spørge mig selv og alle spillere: er Danmark det land i Europa, der er mest bange for at spille selv, for at tage det offensive initiativ eller spille bestemt i forsvar? Der stoler på at modstanderen skal lave en fejl, der ikke gerne vil tage nogle risikoer, der er mere bange for at tabe end hvad man har lyst til at vinde? Det passer måske ikke, men jeg har aldrig været på tur med så mange spillere hvor jeg har prøvet at forklare samme ting igen og igen: at spille kamp er at tage en chance, at udsætte sig for en lille risiko. Vi tager på turer og spiller kampe for at blive bedre og for at lære, hvad vi gør godt og hvad vi skal udvikle så at vi kan spille endnu bedre. Og at lære forudsætter at man oplever noget nyt, noget man ikke endnu behersker fuldt ud. En sådan tur tager vi ikke afsted til kun for at man skal være på absolut top og præstere det bedste man nogensinde har gjort – gør man det så er det sgu fint og dejligt, men det er ikke formålet. Formålet er, at få en lærerig oplevelse og bruge det som man arbejder med i træning, for at udvikles og vokse både som spillere og som person. Men hvis man er enøjet fokuseret på, at vinde og vise at man er dygtig, så skaber det bare frygt for at tabe, og frygt for at lave noget dumt. At misse en loop dybt ned i forhånd føles meget slemmer end at prikke højt så at modstanderen kan attackere og vinde.

Måske er forklaringen mest mental, at det findes en præstationsangst der forhindrer spillerne fra at ture at spille. Det kan godt være en vigtig del af forklaringen. Men jeg tror også at det kommer an på den måde man træner på, og hvor ofte det bliver samme ”nerve” i spillet hjemme i træningslokalet som det bliver i kampsituation på et stævne. Hvis man kan nå den kvalitet i træningen hjemme får man også flere muligheder at træne sig til at håndtere situationen, men hvis træning og kampe er to forskellige verdener så er det svært. Og jeg tror også, at den her type af situationer og problem bliver nemmer at håndtere hvis man bygger op en bredde i sit spil. Hvis man ikke stoler på at man f.eks. kan skifte op i serve, flippe eller spille kort i stedet for at prikke langt, eller ikke føler sig sikker på at åbne lige op – ja, så bliver det selvfølgelig svært at ændre noget. Og når man mærker at det ikke virker at spille som man plejer så findes det så kun et alternativ tilbage: panik, da man ikke disponerer over en spilmæssig måde at løse problemet. Det findes mange veje til Rom, som man plejer at sige – det vigtige er bare at man begynder at gå langs med nogen af vejerne, i stedet for at stå og vente på at Rom skal komme til en selv.

En sidste tak og tillykke...

Går til Tobias Rasmussen, der deltog i herresingle og efter flot spil hele vejen også fik stå højest op på podiet. Tobias var helt sikkert en af spillerne, der både turde spille ud og ændre i sin taktik alt efter hvordan kampene udviklede sig. Og som om det ikke var nok, var Tobias også meget nøjagtig med at spørge de danske pigerne og drengene, der var til stede, hvordan det var gået, og dele med sig af sine erfaringer og tanker om at spille bordtennis på højere niveau. Det skal han have stort tak og ros for!

Vi fik med os mange vigtige lærdomme hjem – nu ved vi hvor niveauet er, hvis man kigger udenfor Danmark, og hvad det skal til, hvis man vil være med og konkurrere på den her type af stævner. Det er jeg overbevist om at vi kan, forudsat at vi griber til arbejdet, med meget lyst i bagagen.